

Ob 230-letnici rojstva Jurija Vodovnika s Skomarja

*»Veliko platna sem natkal –
še več sem pesmi osnoval.«*

Cerkev sv. Lamberta na Skomarju nekoč;
uradni zapis priča, da je na Skomarju
že leta 1157 stala lesena kapela.

Ob 230-letnici rojstva Jurija Vodovnika s Skomarja

*»Veliko platna sem natkal –
še več sem pesmi osnoval.«*

Ob 230-letnici rojstva Jurija Vodovnika s Skomarja

»Veliko platna sem natkal –
še več sem pesmi osnoval.«

Založila: Občina Zreče,
zanjo Boris Podvršnik, župan
Zbral: Martin Mrzdovnik
Uredil in oblikoval: Blaž Prapótnik
Na naslovnici upodobitev z naslovnice knjige
dr. Frana Mišiča Izbrane pesmi pohorskega
pevca in pesnika Jurija Vodovnika (1791–1858),
samozaložba, Maribor, 1941
Fotografije: arhiv Občine Zreče, Martin Mrzdovnik
Grafična izvedba: Epigrafi, Blaž Prapótnik, s. p.
Lektoriranje: Urška Stani
Leto: 2021
Naklada: 200 izvodov, 1. natis
Ni za prodajo.

Uvod

Ob 230-letnici rojstva Jurija Vodovnika s Skomarja

Vsa dosedanja praznovanja obletic, tako rojstva kot tudi smrti, Jurija Vodovnika so se dotikala njegovega pesnikovanja in njegove pesniške zapuščine. Jurij Vodovnik je bil izpostavljen kot pesnik in igrc. Tako so ga obravnavala strokovna in poljudna besedila, medtem ko je bilo njegovo poklicno življenje obravnavano in predstavljeno bolj obrobno.

Jurij Vodovnik je zaradi šibkega zdravja postal tkalec, hodil je v štero in si kruh služil s tkanjem od hiše do hiše. Bil je uspešen zdravilec ljudi in živali ter Boga časteč človek, poleg tega pa so mu bile kot sinu tesarja znane mnoge očetove rokodelske spretnosti.

Letošnji program ob 230. obletnici njegovega rojstva želi odgrniti tančico skrivnosti s tega dela njegovega življenja, zato smo v goste povabili priznane strokovnjake, ki nam bodo s svojimi predavanji približali skrito življenje Jurija Vodovnika in njegov čas.

JURIJ VODOVNIK
1791–1858

Jurij Vodovnik

(1791–1858)

O Juriju Vodovniku, ki je bil rojen 22. 4. 1791 v kmečki družini Tomažičevih na Skomarju kot zadnji od šestih otrok, je bilo vse od njegove smrti (17. 12. 1858) veliko napisanega. Že za časa njegovega življenja so bile v časopisju objavljene nekatere njegove pesmi in to je bil prvi korak na poti spoznavanja Jurija Vodovnika kot ljudskega pesnika. A Vodovnik ni bil samo pesnik. Vemo, da je bil tkalec, da je znal z zelišči zdraviti živino, da je rad vodil romarje na božje poti po okoliških romarskih cerkvah, da je znal dobro govoriti na pogrebih, da je bil mežnar v domači fari. Najbolj znan je postal, ko je kot potujoči pevec in novičar hodil po tukajšnjih krajih in razveseljeval ljudi s svojimi pesmimi ter dogodki, za katere je vedel, da bi lahko zanimali ljudi. Domačini so se njegove pomembnosti zavedali šele ob njegovi smrti, saj je bil njegov način življenja nekaj, česar si niso znali razložiti.

Že za časa njegovega življenja so ga mnogi njegovi sodobniki posnemali in se ob njegovih pesmi učili »kovanja besed«, zato so njegove pesmi »obogatene« prihajale med ljudi.

Jurij Vodovnik od svoje smrti ni prisoten le v krajih pod in okoli Pohorja, temveč je dobro znan tudi širše. Pionirsko delo je z izdajo dveh knjig o njegovem življenju in pesmih opravil dr. Fran Mišič v letih 1941 ter 1959. Kasneje sta o njem pisala mag. Igor Cvetko in Anton Gričnik, Branko Gombač je pripravil dramski tekst in Slovenskobistričan Marko Cvahte je dolga leta igral lik Jurija Vodovnika. Ljudski pevci s Stranic so posneli zgoščenko njegovih pesmi, njegove pesmi je pel ansambel Fantje izpod Rogle, priredb s kitaro so se lotevali mladi, Igor Cvetko je Vodovnika uporabil v

kamišibaju. Vodovnikove pesmi pojejo pevski zbori, v zadnjem času sta nastali dve kantati, ki ju poje zreški zbor, poimenovan po njem.

Na Skomarju se ga ob rojstnem dnevu spominjajo z Vodovnikovo nedeljo, mašo v cerkvi, nastopom domačinov, v goste pa povabijo ugledne predavatelje. Tudi v Štručevi hiši – Skomarska hiša – se ga organizatorji spominjajo na literarnem večeru. Občina Zreče je med svoja protokolarna darila uvrstila tudi Vodovnikovo vino.

Vodovnik je torej kljub veliki časovni distanci še vedno prisoten. Ob tem se postavlja vprašanje, kaj ga dela še danes tako zanimivega. Odgovor ni preprost, in ravno zaradi tega bomo v letošnjem letu, ko se spominjamo njegove 230-letnice rojstva, s priloženim programom predavanj odkrivali malo manj znano področje njegovega življenja. Gotovo bomo spoznali kaj novega, kaj takšnega, da nam bo še bolj blizu, še bolj naš.

Skomarska hiša, center kulturnega dogajanja

Cerkev sv. Lamberta na Skomarju danes

Program predavanj in predstavitev predavateljev

(Termini in izvedbe bodo zaradi epidemije covid-19 objavljeni za vsako predavanje posebej.)

Ddr. Nina Ditmajer

*Jurij Vodovnik kot vernik,
romar in nabožni pesnik*

V predavanju se bomo posvetili duhovnim razmeram v lavantinski škofiji v Vodovnikovem času. Nekaj let pred njegovim rojstvom so škofijo zaznamovale jožefinske cerkvene reforme, ki so celjsko okrožje priključile lavantinski škofiji (1789), ukinjenih je bilo več samostanov (Žička kartuzija) in vse bratovščine, prepovedana so bila romanja, procesije in druge baročne pobožnosti. V času škofa Antona Martina Slomška (1846–1862) so se pričeli ponovno obujati bratovščine, ljudski misijoni, na Štajersko so prišli različni redovniki (lazaristi). Leto po Vodovnikovi smrti so se spodnještajerski Slovenci s prenosom lavantinskega škofijskega sedeža v Maribor prvič združili v eni škofiji. Vodovnik je poznal in prevzel številne literarne prisposode, ki jih je Slomšek uvažal v svoja pastirska pisma in govore, npr. vinograd Gospodov, Marijine rožice. Njegova pobožnost je razvidna iz redkih ohranjenih nabožnih pesmi, ki nazorno izpričujejo njegovo udeleževanje pri prošnjih procesijah, čaščenje svetnikov, premišljevanje o štirih poslednjih stvareh in skrivnostih rožnega venca, priporočanje Mariji ob poslednji uri in prošnjo za posredništvo pri Bogu ter čaščenje Matere Božje dobrega sveta.

Ddr. Nina Ditmajer je asistentka na Inštitutu za slovensko literaturo in literarne vede ZRC SAZU.

Rodila se je leta 1988 v Mariboru. Osnovno šolo in gimnazijo je obiskovala v Slovenski Bistrici, na študij slovenščine in teologije pa se je odpravila v Maribor. Leta 2019 je na mariborski filozofski fakulteti zagovarjala doktorsko disertacijo iz slovenskega jezikoslovja z naslovom *Sprejemanje vzhodnoštajerske knjižnojezikovne norme v rokopisnih pridigah Jožefa Muršca*. Leta 2020 je na Podiplomski šoli ZRC SAZU zaključila doktorski študij na literarnem modulu in uspešno zagovarjala svojo drugo doktorsko disertacijo z naslovom *Slovensko pesništvo na Štajerskem med letoma 1758 in 1848: vzori, žanri in recepcija*.

Je vnukinja Marije Koprivnik (Oblonškova iz Koroške vasi) in pravnukinja Marije Gričnik (Pribilova s Planine na Pohorju).

Skomarska hiša nekoč

Dr. Marija Klobčar

Potujoči pevci na Slovenskem in Jurij Vodovnik

Pojavnost in ustvarjalnost potujočih pevcev razkrivata posebni del slovenske zgodovine, ki povezuje zelo različne družbene in vrednostne svetove. Po prvih omembah igrcev izrisuje vlogo viteške kulture, pomenu potujočih pevcev sledi skozi stoletja pesemskega obveščanja in se najdlje ohranja v tistih ustvarjalnih prostorih posameznikov, ki so kljub uveljavljanju tiska živeli poslanstvo nekdanjih igrcev. Med njimi ima posebno mesto pohorski pevec Jurij Vodovnik. Njegova umestitev med niz zgodovinskih dogodkov in svet južnega Pohorja razkriva podobo ustvarjalca, ki je s preprosto besedo žlahtnil vsakdan in praznik svojih sodobnikov, poznejšim rodovom pa zapustil bogate pesniške podobe ljudske kulture skomarske fare.

Dr. Marija Klobčar je leta 1982 diplomirala iz slavistike in etnologije. Po diplomi se je zaposlila na Oddelku za etnologijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani. V doktorskem delu je obravnavala življenje in kulturo kamniškega meščanstva (*Kamničani med izročilom in sodobnostjo*, 1998), po krajši izkušnji dela na Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine v Kranju pa se je leta 1998 zaposlila na Glasbenonarodopisnem inštitutu ZRC SAZU v Ljubljani.

Na tem inštitutu je v svoje folkloristično delo vnesla različne vidike etnološkega raziskovanja. S tem pogledom preučuje razne zvrsti ljudskih pesmi, zgodovino zbiranja in raziskovanja ljudskih

pesmi, obredja, povezana s koledovanji, verovanji v nadnaravno moč vode in praznovanjem žegna, ter njihova prepletanja s pesemskim izročilom. Ukvarja se z vprašanji pričevalnosti izročila pri razjasnjevanju nekaterih dogodkov v preteklosti, predvsem v povezavi z izginulimi jezeri in potresom leta 1348. Z monografijo *Na poti v Kamnik* (2016) je s povezovanjem etnološkega in folklorističnega raziskovanja preučila življenje in kulturo širšega kamniškega območja, v monografiji *Poslušajte štimo mojo* (2021) pa je obravnavala potujoče pevce in pesemske letake na Slovenskem. Svoje raziskave predstavlja na znanstvenih srečanjih doma in v tujini, raziskovalne izkušnje pa od leta 2020 posreduje tudi študentom na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani.

Lepa nedelja na Skomarju

Vlasta Mlakar

Ljudska medicina Pohorja in Jurij Vodovnik kot ljudski zdravilec

Ljudska medicina pomeni laično zdravljenje različnih bolezni ter zajema skupek predstav in zdravilnih postopkov, kakršne so naši predniki poznali že v pradavnini. V preteklosti je ljudsko zdravilstvo temeljilo na čarovnih in naravnih načinih zdravljenja, ki so ga izvajali za to posebej izurjeni zdravilci. Nekateri so zdravili le ljudi ali živali, nekateri oboje. Ljudsko izkustveno zdravilstvo je slonelo na podedovanem znanju in prastarih izkušnjah, ki so jih naši predniki predajali na mlajše rodove z ustnim izročilom, od 16. stoletja dalje pa tudi s pomočjo pisnih virov. V predavanju bo orisala ljudsko medicino Pohorja in Jurija Vodovnika kot zeliščarja in ljudskega zdravilca.

Vlasta Mlakar, etnologinja in raziskovalka etnobotaničnega izročila na Slovenskem, avtorica knjige *Rastlina je sveta, od korenin do cveta* (2015).

Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je diplomirala na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo leta 1994 in na Oddelku za geografijo leta 1996. Po končanem študiju se je njeno strokovno delovanje začelo poglobljati zlasti na področju aplikativne etnologije in etnobotanike. Kot samostojna raziskovalka, avtorica, publicistka in urednica se ukvarja z vrednotenjem naravne in kulturne dediščine, tradicije in identitete za aplikativno nadgradnjo na različnih področjih kulture ter zlasti z raziskovanjem slovenskega

etnobotaničnega izročila. Tradicionalno znanje o rastlinstvu na Slovenskem je obdelala za Slovenski etnološki leksikon, svoja raziskovanja pa strnila v knjigi *Rastlina je sveta, od korenin do cveta*, ki je prvo sistematično poljudno-strokovno delo s področja etnobotanike.

Delavnica: Izdelava smrekovega mazila

V ljudski medicini na Slovenskem so smrekovo smolo uporabljali za zdravljenje dihal (pri prehladu, gripi, proti kašlju), za celjenje ran, proti srbečici, pri pikih insektov, za zdravljenje glivičnih obolenj in za vtiranje pri sklepnih obolenjih (revma, artritis). Udeleženci se bodo naučili pripraviti mazilo iz smrekove smole za domače samozdravljenje.

Spominsko obeležje pri skomarski šoli

Mag. Igor Cvetko

Vodovnikova zapuščina

Vodovnikova zapuščina ne sega le na glasbeno področje. Polotili so se je tudi literati, literarni in umetnostni zgodovinarji, slikarji, filmarji, ilustratorji, dramski ustvarjalci, ustvarjalci animiranih filmov in celo kamišibajkarji. V svojem prispevku se bo zaustavil ob naslednjih vprašanjih:

- Zakaj je Vodovnik, potujoči pesnik, pevec, novičar in igrc, danes, 230 let po rojstvu, še vedno aktualen in zanimiv?
- Kaj je tisto »brezčasno« v njegovem ustvarjanju?
- Na kakšne načine se ljudje danes lotevajo njegovega lika in »zgodb«, t. i. petih »novin«?

Zanimiva pa ni le umetniška produkcija, vezana na njegove pesmi, še posebej zanimivo je dejstvo, da ga v vseh novih »upodobitvah« ves čas aktivno spremljajo in sprejemajo »njegoviki« ljudje izpod Pohorja in ga tako ohranjajo živega in prisotnega med njimi.

Mag. Igor Cvetko, etnomuzikolog, lutkar, kamišibajkar, publicist in ilustrator, je na Filozofski fakulteti v Ljubljani diplomiral iz muzikologije (1982) in se zaposlil v Glasbenonarodopisnem inštitutu ZRC SAZU. Leta 1988 je na prej omenjeni fakulteti magistriral z raziskavo o pohorskem pesniku in pevcu Juriju Vodovniku. Svoje izsledke je objavil v knjigi *Jest sem Vodovnik Jurij, o slovenskem ljudskem pevcu 1791-1858* (1988) in zanj prejel Kajuhovo nagrado. Med letoma 1990 in 2000 je predaval etnomuzikologijo na Pedagoški fakulteti v Mariboru in Filozofski fakulteti v Ljubljani, nato za nekaj let odšel v svobodni poklic (mojster za zaščito

kulturne dediščine) in skupaj z Jeleno Sitar ustanovil Lutkovno gledališče Zapik, ki deluje še danes. Od 2001 do 2008 je kot kustos za duhovno kulturo v Slovenskem etnografskem muzeju postavil del njegove stalne zbirke in nekaj odmevnih razstav. Za razstavo *Zvoki Slovenije, od ljudskih godcev do Avsenikov* je prejel Murkovo nagrado (2008).

Svoje zbrano otroško narodopisno gradivo je izdal v številnih knjigah, ki jih je sam ilustriral, z ilustracijami pa se je pojavljal tudi v reviji Ciciban.

V zadnjih letih se aktivno posveča kamišibaju, njegovemu umetniškemu in pedagoškemu aspektu in velikim možnostim njegove aplikacije.

Je prejemnik prestižne Štrekljeve nagrade za življenjsko delo v letu 2015 ter slovenski ambasador kulturno-umetnostne vzgoje.

Skromen pesnikov grob na skomarskem pokopališču

Dr. Vito Hazler

Dediščina rokodelstva in obrti južnega Pohorja

Temeljni poudarek predavanja je prikaz ključnih kulturnih in naravnih značilnosti južnega Pohorja, ki obsega občine Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Zreče in Vitanje. Na ozemlju omenjenih občin je bilo v 50. letih 20. stoletja opravljenih več etnoloških raziskav, tudi Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani, Slovenskega etnografskega muzeja in Inštituta za slovensko narodopisje SAZU. Avtor predavanja se je osredotočil na prikaz dostopnega slikovnega gradiva ob upoštevanju nekaterih ključnih poglavij etnološke sistematike, torej materialne, družbene in duhovne kulture, kakor so jih v fotografski objektiv ujeli raziskovalci omenjenih ustanov in predavatelj med svojim večletnim raziskovalnim, strokovnim in promocijskim delovanjem, ki se je kakovostno oblikovalo in razvilo ob njegovem sodelovanju z Občino Zreče. Poleg omenjenega predavanja izpostavlja pomen raznolikosti kulturnega in družbenega življenja južnega Pohorja in veliko bogastvo ter raznovrstnost naravne in kulturne dediščine, kar je lahko podlaga še k bolj kakovostnemu razvoju turizma, nekaterih pomembnih tradicionalnih in novodobnih obrti ter gospodarskih dejavnosti. Avtor je predavanje zasnoval kot pogovor z domačini, ki bodo povabljeni v pripoved narečnih označb in poimenovanj posameznih kulturnih pojavov ter načina življenja domačinov v oddaljeni preteklosti in današnji sodobnosti.

Dr. Vito Hazler, rojen leta 1952 v Mariboru, je maturiral na 1. gimnaziji Celje in na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani študiral etnologijo in umetnostno zgodovino. Na Oddelku za etnologijo je leta 1979 zaključil drugostopenjski študij z diplomskim delom o načinu življenja prebivalcev zaselka Hrastje v Latkovi vasi v Spodnji Savinjski dolini. Doktoriral je leta 1998. V naziv docenta je bil izvoljen leta 1999, v naziv izrednega profesorja pa leta 2005. Med letoma 1979 in 1995 je bil zaposlen na Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine Celje, nato vse do upokojitve na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete.

Vito Hazler je član ICOMOS in The International Organization of Folk Art, Slovenskega etnološkega društva, Slovenskega konservatorskega društva, Slovenskega arheološkega društva in Slovenskega umetnostnozgodovinskega društva. Več let je aktivno sodeloval z Zvezo za tehnično kulturo Slovenije, Ministrstvom za kulturo RS in drugimi državnimi inštitucijami, SAZU in drugimi raziskovalnimi ustanovami.

Dr. Vito Hazler in Ivan Podgrajšek s krajani med urejanjem gospodarskega poslopja ob Skomarski hiši

Prof. dr. Franc Pohleven

Pomen lesa in lesnih gob za človeka in okolje

Jurij Vodovnik je živel z naravo. Opeval je lepoto kmečkega življenja in bil zagovornik tradicionalnih kmečkih šeg in navad ter ohranjanja domačih obrti. Z eno od teh (tkalstvom) se je tudi preživljal. Prebival je v hiši, zgrajeni iz lesa pohorskih gozdov. Menda je nekatere svoje pesmi zapisoval na les – na mize in deske. Ob tkalstvu se je ukvarjal tudi z zdravilstvom, predvsem z zdravljenjem domačih živali. V zdravilne pripravke je vključeval celo izvlečke iz gob. Zato bo predavanje posvečeno lesu in gobam.

V prvem delu predavanja bo izpostavljen pomen predelave in rabe lesa, ki postaja vse bolj aktualen v času, ko se človeštvo spopada s podnebnimi spremembami ter onesnaževanjem okolja. V drugem delu predavanja bodo predstavljene lesne gobe ter osvetljena njihova terapevtska učinkovitost pri zdravljenju številnih bolezni.

Prof. dr. Franc Pohleven se je rodil na Strugu pri Makolah. Po maturi na II. gimnaziji v Mariboru se je vpisal na študij biologije na Biotehniški fakulteti v Ljubljani, kjer je diplomiral in kasneje doktoriral s področja biologije gob. Najprej je raziskoval sožitje med koreninami dreves in glivami, po letu 1990 pa preučuje lesne škodljivce (lesne glive in insekte) ter razvija okolju prijazne postopke in sredstva za zaščito lesa, zlasti izdelkov in objektov kulturnozgodovinske dediščine.

Do upokojitve je na Biotehniški fakulteti in članicah ljubljanske univerze uvedel ter predaval več predmetov s področja

patologije in zaščite lesa, biotehnologije višjih gliv, gojenja gob in konservatorstva. Raziskovalno in razvojno je doma ter v tujini tesno sodeloval z znanstvenimi in strokovnimi inštitucijami s področja lesnih škodljivcev in zaščite lesa ter z restavratorskimi centri Slovenije in newyorškim Metropolitanskim muzejem. Leta 2009 mu je Biotehniška fakulteta podelila Jesenkovo nagrado za življenjsko delo, osem let kasneje pa ga je rektor imenoval za zaslužnega profesorja Univerze v Ljubljani. Letos je bil izvoljen za člana Inženirske akademije Slovenije.

Z vidika varovanja okolja in boja proti podnebnim spremembam se že vrsto let zavzema za predelavo slovenskega lesa in popularizacijo rabe lesnih izdelkov. Od leta 2009 vsako leto v Cankarjevem domu in po raznih krajih Slovenije prostovoljno organizira razstave ter prireditve Čar lesa, katerih namen je ozaveščati javnost o pomenu lesnopredelovalne industrije za Slovenijo. Predlagal je, da se 13. maj razglasi za mednarodni dan lesa.

Nekdanja Juharča koča, kjer je Jurij Vodovnik umrl.

Jože Plankl

Homeopatija kot del ljudske medicine resnično deluje

Razvoj homeopatije kot del naravnega zdravljenja ljudi in živali se je pričel v začetku 19. stoletja. Razvil jo je nemški homeopat Samuel Hahnemann. Njegov cilj ni bila le povrnitev zdravja, ampak vzdrževanje stanja brez simptomov bolezni. Temeljno načelo homeopatije pove latinski stavek Similia Similibus curentur (podobno zdravi podobno). Homeopatija nas usmerja na zaznavna dejstva; to so simptomi in znaki bolezni, zdravila ter njihovo medsebojno upoštevanje zakona podobnosti. Homeopatska zdravila dajejo organizmu impulze na poti do ozdravitve.

Predstavitev bo zajemala osnovne elemente homeopatije, pripravo homeopatskih zdravil, simptome in znake v homeopatiji, predstavitev dela rastlinskega kraljestva, preverjene klinične indikacije, lastne primere ...

Jože Plankl, veterinar splošne prakse in homeopat za živali, je bil rojen leta 1961 v Celju. Srednjo veterinarsko šolo je obiskoval v Ljubljani, nato pa diplomiral na Oddelku za veterinarstvo 1987. Istega leta se je zaposlil na Veterinarski postaji Laško, svojo poklicno pot od leta 1992 nadaljuje v Slovenskih Konjicah.

Leta 2014 je z izpitom zaključil izobraževanje za homeopata in pridobil evropsko licenco za homeopatsko zdravljenje živali.

Nova pridobitev

Gospodarsko poslopje ob Skomarski hiši bo po obnovi prostor za novo ponudbo Skomarja.

Po večletnem dogovarjanju z lastniki je Občina Zreče odkupila gospodarsko poslopje ob Skomarski hiši. Pred leti je bila Skomarska hiša z gospodarskim poslopjem last Štručevih, ki so zreškemu podjetju Comet najprej prodali hišo, nato pa Občini Zreče še gospodarsko poslopje.

Skomarska hiša je že vrsto let eden od osrednjih kulturnih in izobraževalnih središč Skomarja in Zreč, saj omogoča izvedbo številnih kulturnih, izobraževalnih in družabnih dogodkov, ki po skrbno določenem programu potekajo skozi vse leto in privabljajo domačine in obiskovalce iz bližnjih in daljnih krajev. Skomarska hiša ima že vrsto let določen vsebinski program in dejavnosti, programi v novopridobljenem gospodarskem poslopiju se oblikujejo postopoma, saj so se pobudniki obnove z lastnikom dogovorili, da naj se stavba namenja več različnim dejavnostim, ki bodo skrbele za spoznavanje in ohranjanje kulturne in naravne dediščine, ki ju je potrebno redno predstavljati javnosti in vključevati v vse oblike sodobnega turizma. V gospodarskem poslopiju naj bi bila razstava orodja, naprav iz kmetijskega, gozdarskega, hišnega rokodelskega in obrtniškega delovnega okolja in druge zanimivosti, ki jih v Skomarski hiši doslej ni bilo mogoče predstaviti. Na ta način se bo poskušala oblikovati in razvijati dodatna kulturna in turistična ponudba Skomarja, ki ima že sicer zelo bogato in raznovrstno tradicijo.

dr. Vito Hazler

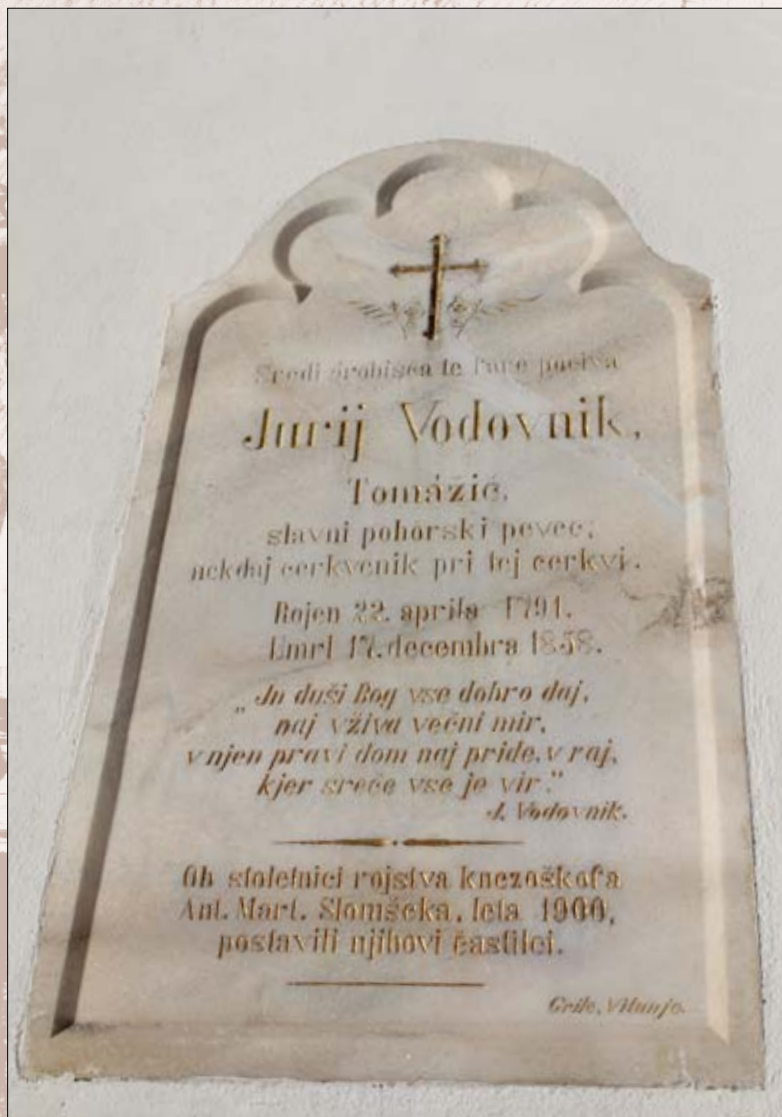

Skomarska hiša z gospodarskim poslopijem

Urejanje gospodarskega poslopija ob Skomarski hiši

Kamnita plošča, vzdana v zunanjo steno cerkve sv. Lamberta na Skomarju, v spomin Juriju Vodovniku